

Megjelenik minden szerdán

Egy szám ára 60 fillér

Azamatár

Szerkesztő SZENES BÉLA
Művészeti szerkesztő KÖBER LEÓ

1918 július 31.

II. évf. • 32. szám

Aukció a nyaralóhelyen

Pólya Tibor

Egy barack, valódi kajszin! kikiáltási ár: 4000 korona

162

Nagy idők tanuja

(Vers az utókornak.)

Mélyen tisztelt szerkesztő úr:
harmickilenc fokos lázban
éppen azon tépelődöm,
miről irjak önnek verset?

Természetes tekintettel
a mélyen tisztelt olvasók
izlésére, érdekére,
e héten miképp lehetnék?

Mert hiába, ugye kedves
szerkesztő úr, bármi légyen
kettőnk egyéni izlése —
a fődolog a közönség.

Ő veszi meg a Szamarát,
darabját hatvan fillérért:
s a sok cécben s szatirában
ő talál rá enmagára.

Ő az úr, a t. közönség,
s most például, ha megírnám,
hogy spanyol náthában fekszem —
igy szólhatna: érdekes ez?!

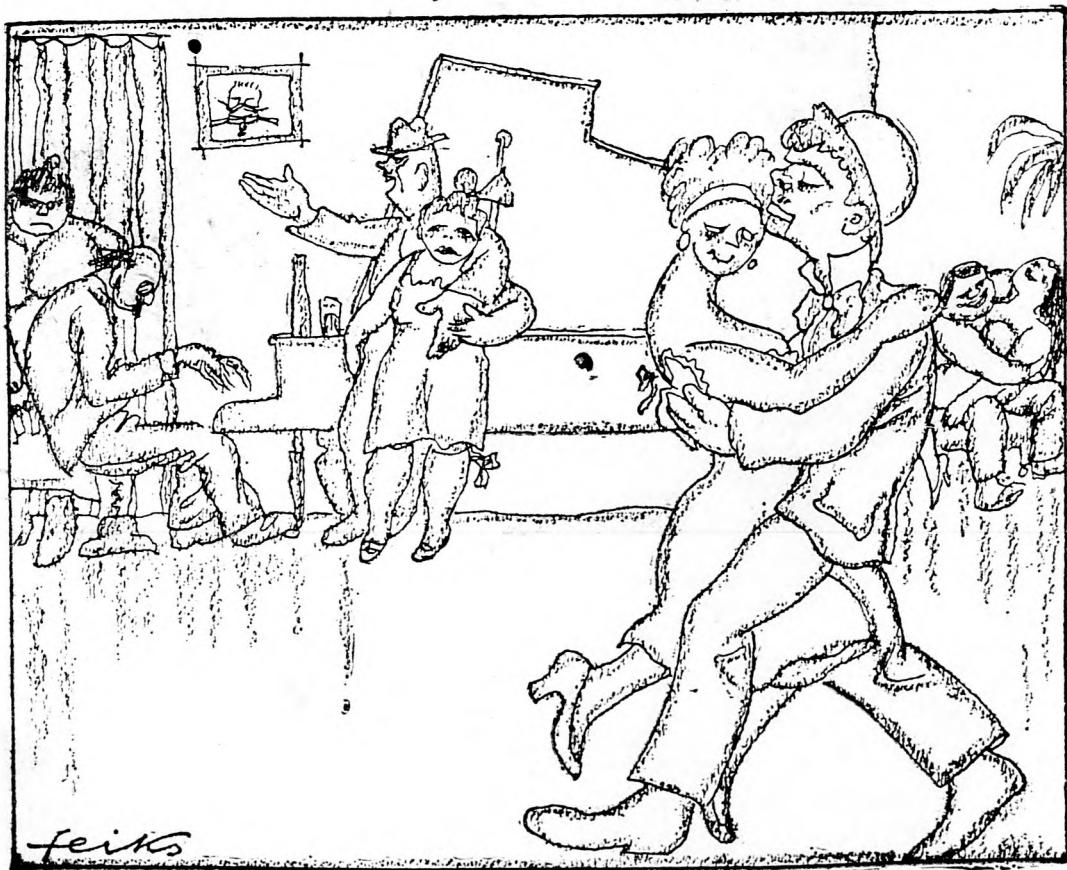
Ha megírnám, hogy légszövem
bedugult, akár hitelem;
s hogy zsinegként szorul forkom,
igy szólhatna: ugyan kérem!

Ha megírnám, hogy a lázam
percről-percre fokozódik,
hogy a fejem zúg és kattog,
igy szólhatna: menjen kérem!

Igy tehátlan nem írom meg.
Csak azt kérem leszegezni,
hogy divatos férfi vagyok
s a kortól el nem maradtam:

anno egyezerkilencszáz-
tizennyolc, a spanyol nátha
hírhedt, vészes idejében:
S. Z.: nagy idők tanuja!

A dunaparti örömházban

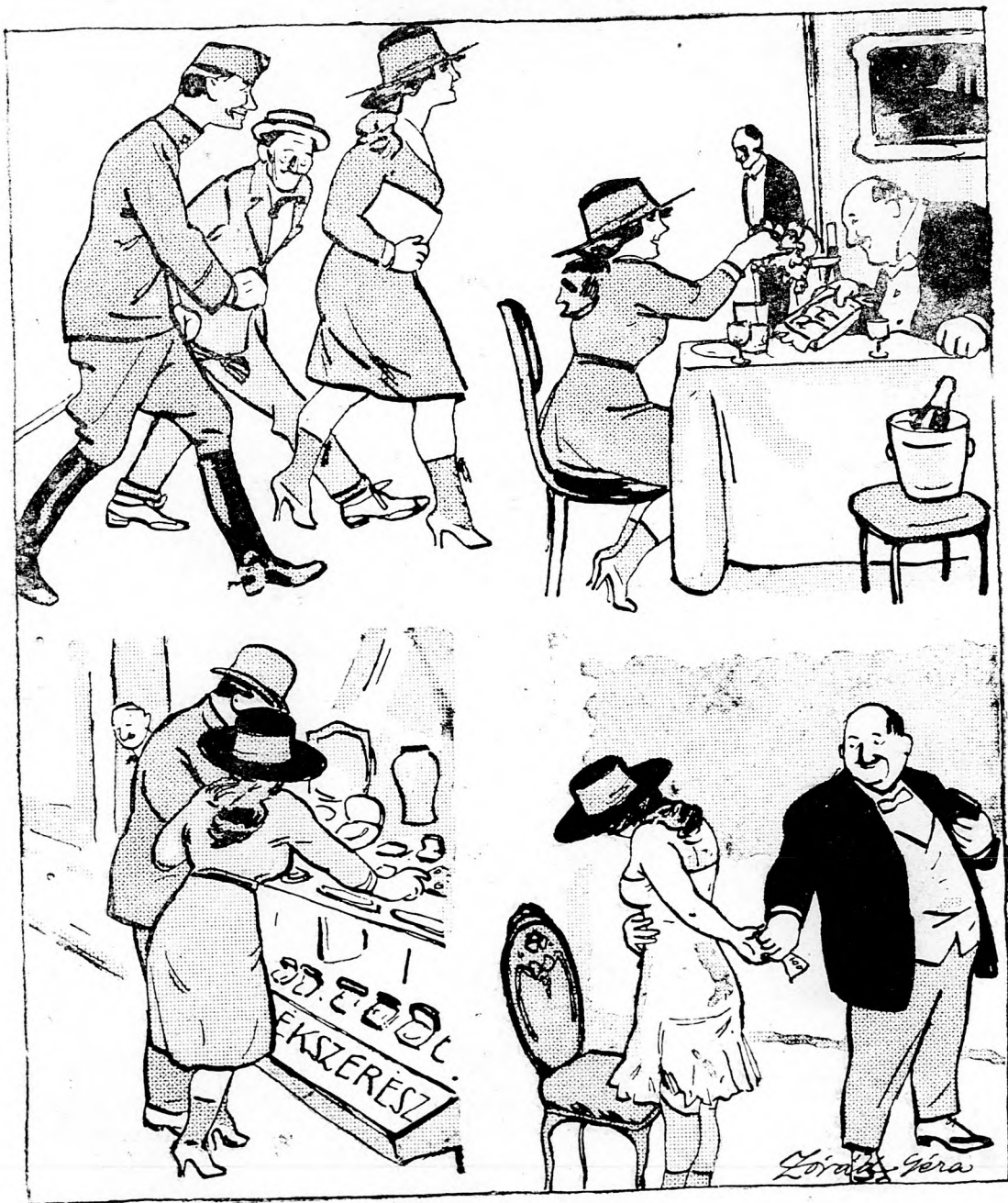
Egy vidéki atyuska: Ezt a Tisza Pistát azért szeretem, mert még mindig a száz év előtti régi nótákat játssza.

SZORZ

Tani
forinttal
Tiha
müket
koronára
Sam
csinálom
Tani
Sam
müket
forintra.

Az életből ellesve

Zórád Géza

SZORZÁS

Tanító: Mennyi az: 10 korona szorozva 5 forinttal?

Tihamér: Minthogy szorozni csak egyenműket lehet, az 5 forintot átváltoztatom 10 koronára, tehát $10 \text{ kor.} \times 10 \text{ kor.} = 100 \text{ kor.}$

Samuka: Tanító ur, én ezt olcsóbban megcsinálom!

Tanító: Hogyan?

Samuka: Minthogy szorozni csak egyenműket lehet, a 10 koronát átváltoztatom 5 forintra, tehát $5 \text{ frt} \times 5 \text{ frt} = 25 \text{ frt} = 50 \text{ kor.}$

Mintha már hallottuk volna?!

A testvér.

— Hallja Blau, — szólítja meg a zsidó bakát a káplárja — ki volt az a nőszemély, akivel vasárnap a ligetben sétált?

— Jelentem alássan, káplár ur, a testvérem.

— Ismerem, volt az már nekem is a testvérem, esakhogy harmad éve.

Kelen Imre.

Keleny

Balatoni séta az Ur 1918. esztendejében

Tehát elmegyek a Balatonhoz, a magyar tengerhez, melynek alighanem a fényes haretéri hírek következtében annyira megdagadt a keble, hogy nem fért a miderbe, hanem szélével ráfeküdt Siófokra, elárasztotta a Sió környékét és napilapok számos hasábját.

— Légy üdvöz, Balaton! Hogy és mint? Milyen a szezon? Hallom, itt volt a gyönyörű Mancikák, képzelm, milyen jól érezte magát, vén medve, midőn a Mancikák

magában megfürödött.

A Mancikák név hallatára kéjesen vibráló, ideges mozgásba kezd a Balaton: mint egy ketrecbe zárt, kiéhezett oroszlán, ha mészárosrost tud a vasrác előtt; mély, titokzatos morgás kíséretében fel-fel emelkedik és hullámtarajával mintha szétcúzna, merre is van az a gyönyörű Mancikák. Majd visszarántja hullámain, eltávolodik a parttól és ingerült sístérgéssel neki rohan a part kőfalának, mintha támadná a szárazföldet, melynek kedvéért elhagyta őt a

Mancikákja.

Hiába, csalfa a nő mind!

Pedig mennyire szerette és szereti azt a nőt!

Ha Mancikák betette a lábát a Balaton vizébe, akkor a Balaton akármilyen haragos is volt, kiengesztelten lecsendesült. Azt fogta, körülcsókolta a gyönyörű terejtést, szépen, szelíden meg-ringatta mint apa a leányát, vagy mondjuk, mint férj feleségének gyermekét.

Ha Mancikák hátán uszott, akkor forró, szerelmes szavakat suttogott Mancikák fülébe és Mancikák mint ha megértette volna, jókedvűen és boldogan engedte magát horzogni az öreg Balatontól. És aztán... de minek jöjjenek ellenkezésbe a cenzorral?

A Balaton néha, különben teljesen szelcsendes időben, óriási hullámlásba kezd. A tudósok vulkánikus eredetűnek mondják. Szegényfejú bölcsék! Ha jól végignéznék olyankor a balatonparti sétányt, megláthatnák, hogy a Balaton valamelyik Mancikákjával sétál egy fiatal ember, ezért, feltékenységében dühöng így a Balaton.

Tovább vájok a Balaton veséjében:

— Az öreg, kövér Krausz nagysága itt volt-e?

A Balaton, mintha hideg futna végig a hátán, összerázkódik és könnyed virtuozitással egy hegyes, habos hullámtarajt csap ki a partra. Én értem a Balatont: a Balaton kiköpött.

Otthagytam az illetlen öregot és elsétáltam a nádashoz.

— Jó estét, nádság!

(A nádság mind meghajolnak.)
— Meg voltak elégedve a mult fürdőszezonnal? (A nádság igenlőleg intenek.)

— Hallom, itt volt öv. Ideggyéné is és gyanusan sokszor ladikázott ide a nádság mögé egy főhadnagygyal.

— Pszt! Szszsz, pszt, pszt, szszsz, pszszsz! — így a nádság.

Mégis csak diszkrét intézmény egy ilyen balatonfüredi nádság. Nem árul el egy szót sem, sőt azt mondja: „pszsz!”

Nem úgy, mint az a másik Nádság, ki a Pesti Futárban mindent kipletykál.

— A part mellett áll egy szobor,

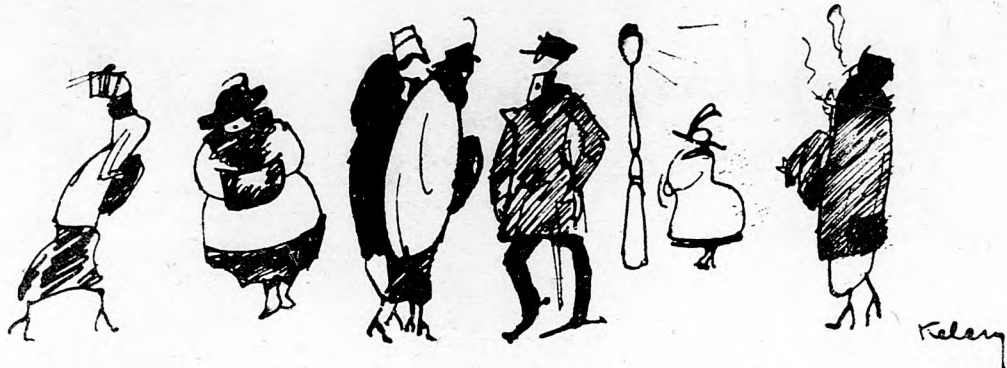
Iskolában

Pólya Tibor

— Mondd meg kis lány, hol fekszik Siófok?

— Siófok minden jóízű embernek a gyomrában fekszik.

melyet a „Balatonfüredi Kisfaludy Köröcske” után Kisfaludy szoborának neveznek.

Mivel ma olyan csipkedő kedvem van, kikezdek a szoborral is.

— Á, van szerenésém!

Nem untad még meg az egy helybeni álldogálást?

Nem irigyellek...

Jövőd miatt aggódom. Ha a háboru még sokáig tart, elekvirálnak még Téged is. Bizony. Éretorkot öntenek belőled. Ott fogsz bömbölni a Piave mentén. Akkor meglátod majd milyen háborus szokások divatosak mostanában. Mert jelenleg úgy látom fogalmad sincs, különben nem állnál itten teljes nagyságodban, minden fedezék és srappeltető nélkül, mint forlaufende figura. És milyen kerítés van körülötted?

...Csak nem hiszed, hogy ez a szimpla, alacsony vaskerítés akadály?! Jövőben bizonyára egészen másképpen állítják fel majd a szobrokat. Így körülbelül: egy mély gödröt ásnak a földbe, abba állítják a szobrot. A szobor fölé srappeltetőt, köréje szöges drótakadályt és farkasvermeket építenek. És végül az egész szobrot bokrokkal úgy elmaszkirozzák, hogy ne lehessen látni. Az ilyen szobor azután háboruban is megállja majd a helyét. De ni-ni, most látom csak, hogy ceruza van a kezében. Alighanem tábori lapot irsz, avagy hadikölcsönt jegyzel... Nem zavarlak tovább... Kisétálok még a fürdőházhoz. Szép nagyon. Abban különbözik a szobalánytól, hogy fából Ivan.

Bejárata fölött (most már ismét a fürdőépületről van szó, nem a szobalányról) Czuczor Gergely egy kifakadása remekel:

Leleked szép erényeid a sors hullámai edzik;

E tő testednek nyujt vidor életerőt.

Jajjdeszép! Nahát! Ezt meg kell tanulnom kívülről, hogy jam betéve. Leültem a hid korlátfájára és elkezdtem skandálni: testednek — nyujtvidor — élete — rőt.

De akkor a korlát fája már rothadt volt és én belefulladtam „e tőba” — mely

Czuczor Gergely testének, nyujtvidor — élete — rőt.

(— told)

Budán a Ruszwurmnál

(Két kövér, láthatóan lipótvárosi nő ül egy asztalnál. A nyakláncukon nagy kereszt.)

1-ső: Ön is Budán vett palotát?

2-ik: Mi az, hogy én is? Hát lehet rendes, rendezett vallásu embernek máshol lakni? Gerbeaudhoz se lehet már járni, mióta ez a háboru hébereg. Csak itt van igazi keresztény levegő.

1-ső: Már régóta nem láttam. Karácsony óta. Apropos: Karácsony! Hol gyujtottak karácsonyfát?

2-ik: Seh! Minek? A gyerekek már nagyok, mi pedig már ugyis keresztények vagyunk. Ez csak olyan pesti zsidó szokás!

(És így tovább. Ezalatt a pincérlány a konyhában: Adja már ide ezt a két lötytyőt, ennek a két zsidóasszonynak, föl nélkül is jó. — Örüljenek, hogy itt kiszolgáljuk őket.)

Biró Mihály

— Papa, mit csinálnak ezek a bácsik?

— Nem látod? Behuzzák a Lánchidat az Alagutba, hogy meg ne ázzon.

Vratirikus, Kubisritikus, Lenkologra regény.

Írta *Irina Lippela*

Rajzolta *Magosheunk*

Vera összecsapta a kezét:
 — Ti hamis pénzzel akartok fizetni!
 — Hát azt hiszed — kérdezte Gerő —
 hogy csak az utleveleink hamisak?
 — Hamisak vagytok ti mindaketten —
 nevetett Vera — Testvérek vagytok a pesti
 linkségben és én nem akarok testvérharcot
 köztetek.

Epilógus.

Vége! Hogyan, már vége a regénynek? A
 szives olvasó bizonyára többször kérdezte már
 hogy: ejnye még mindig nincs vége? És az író
 is többször felkiáltott a regénye folyamán:
 Hogyan fogom én ezt az egészet befejezni?

Hát most itt van. Jól nevelt regény nem
 lehet el epilógus nélkül, amelyben el van
 mondva, hogy aztán mi történt hőseinkkel.

Megalakították Párisban a szent hármasz-
 szövetséget. Pinkafalvi Link Gerő mint gurka

király mindenféle árut vásárolt, pincékbe
 dugta el őket és később árdragítás miatt foly-
 tak ellene pörök, de valamennyiből fényesen
 kímászott. Magdaffy Vera a lánckereskedele-
 mterén ért el rekordot. Trotskij pedig a börzén
 spekulált nagy szerencsével. Duszgazdag em-
 berek lettek és ha nem fenyegetné őket oda-
 haza a pótsorozás, már rég itthon volnánk.

Ezzel visszavonhatatlanul is utoljára, min-
 denki megkönnyebbülésére az utolsó pontot, a
 zárókövet tettem le regényem mögé. Ha ne-
 talán magasabb esztétikai törvényeket sértet-
 tem meg regényemben, kérem a kritikusaim
 szives elnézését. Vegyék tekintetbe, hogy ezt
 a regényt a háborús 1918-ik esztendőben ír-
 tam, amikor egyetlen jelszó lehetett: „Gazda-
 godjatok meg!”

(Szerkesztő ur! Ön ért engem.)

Nincs tovább.

Egy kedves levél

MELYET SZÓRÓL-SZÓRA KOZLUNK.

A Szamár tek. szerkesztőségének, Budapest.
 Alulírott a Szamár vicc-pályázatán óhajtok szin-
 tén résztvenni beküldött viccemmel.

A JÓ VICC NEM ROSSZ.

Mozdonyvezető a mozdonyával a vonat elején
 be halad az állomásba, kezében a Szamár legujabb
 száma.

Forgalmi hivatalnok az iroda előtt feszesen áll
 és tiszteleg.

A mozdonyvezető kezében tekercsbe hajtott
 lapot a hivatalnok felé nyujtva, mintegy reá mu-
 tatva, a mozdonyról a hivatalnok felé kiált: Szamár!
 A hivatalnok ur megdöbbenve, fejével int, mi
 az? Magában. Talán nem jól értem.

A mozdonyvezető újra rákiabál: Szamár! s a
 kezében levő lappal a hivatalnok urra mutat.

A forgalmi hivatalnok oda megy a mozdonyhoz.
 Mit mondott ön nekem? Talán nem jól értettem?

A mozdonyvezető az összetekercselt Szamár
 vicclapot a hivatalnok ur felé nyujtja.

Hivatalnok ur, a legujabb Szamár, nagyon ér-
 dekes.
 I. D. mozdonyvezető.

Kedves Szamár!

Az ismert budai javasz és gyógyfűárus asz-
 szony rendelőjének előszobájában ez a sokat-
 mondó, diszes keretbe helyezett okmány függ
 a falon:

„A budai betegsegélyző és temetkezési
 egyesület özv. X. Y. né urasszonyt disztagjává
 választotta.”

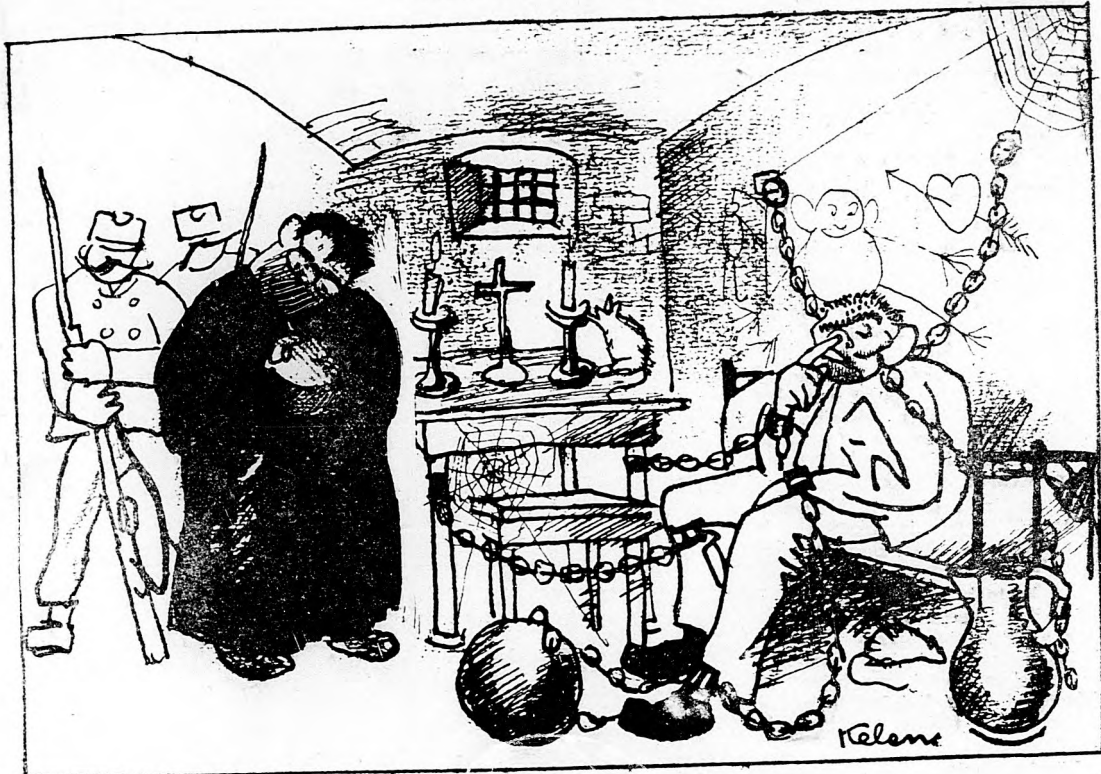
Igy készül a tihanyi viszhang

Szigethy István

Siralomházban

Kelen Luce.

- Na édes fiam, mi az utolsó kívánságod?
 — Tisza Istvánt szeretném az általános egyenlő választójog szükségességéről meggyőzni.

Proletárok

Kisbunda

Hét gyerek szorong a sutba
 S ágyrajáró ráadásul:
 Így tanyázunk nyirkos lyukba.
 S a kékszemű nap, ha ránk hull,
 Arcát eltakarja tüstént.
 Adjatok fényt, csöpp ezüst fényt!

Asszony, csak sajogd a nászunk!
 — Vágyaink rég hogy lobogtak. —
 Most mi lábakat vigyázunk,
 Mik fölöttünk elkopognak.
 S meg nem áll egy percre egy sem.
 Hogy szeressen, hogy szeressen.

Párnánk pár szál puszta deszka.
 Egy nyútt ágyunk másra vár ott.
 Benn nagyobbik lányunk, Treszka
 Öleli az ágyrajárót.
 Erköles!... a verébnak elkel,
 Nekünk hely kell, nekünk hely kell!

Itt gépek zúgnak zihálva
 S ég a gyárak gyötrő éje.
 Hol van innét méh, virág, fa
 S csillagok gyémántzenéje?
 Fülünkben süket zaj öröl.
 Döng a pöröly, döng a pöröly.

Napjaink így másznak lassan,
 Undok férgek pince odván,
 Mig tudóink mind lázasabban
 Sipol beannunk, egyre kopván.
 Sorvadtt ronccsá sápadunk meg...
 Hadd halunk meg, hadd halunk meg!
 Kállay Miklós.

A kártyás

Egy szenvedélyes kártyás nagyon sokat
 vesztett és mielőtt hazament volna, így szólt
 a barátjához:

— Feljogosítlak, hogyha még egyszer kár-
 tyázni látsz, két hatalmas pofont mérhetsz az
 arcomra.

Másnap természetesen ismét megjelent a
 kártyaszobában és megint csak játszott. Épen
 az ultimót mondta be, midőn barátja belépett
 a kártyaszobába és kétszer egymásután szó
 nélkül pofonvágtá.

Általános döbbenet követte a jelenetet. A
 kártyások feszült figyelemmel várták, mi tör-
 ténik.

A szenvedélyes kártyás azonban fel sem
 kelt a helyéből és barátja felé fordulva, ne-
 vetve szólott.

— Köszönöm a pofonokat. Tulestem raj-
 tuk. Most már legalább nyugodtan kártyáz-
 hatom.

Mielőtt nyaralni mégy, szerezd be az igazolványokat!

— A gyuródeszkát a nagykosárba — vezényelt a feleségem.
— A mosóteknőt kézben visszük.
A nagy fazékba tegyük a kis fazekat, a kis fazékba a bögrét, a bögrébe rakjuk bele a hadikávét.
A zsiros bódönt kézben visszük.
A gyerekkádba a sonkát, meg a füstölthust. A gyerekkocsi kézi-podgyász. A kézitáskát kézben visszük. A kézikosorat is kézben. Így csak öt darabot kell feladni.
A dunyhákat beletesszük a fehérnemű közé, ebbe tesszük a lisztet, meg a cukrot és feladjuk gyorsárúként. A paplant a plédbe göngyöljük: kézben visszük. Ej, ne buzgólkodj, ezt az edényt ne rakd be, ez kell a gyerekeknek az uton. Kézben visszük.

A család sugárzott. Megyünk nyaralni. Magam is jókedvű voltam. Alig két hét alatt minden igazolványt megszereztem.

A lisztnek lisztigazolvány, a zsirnak zsirigazolvány, az edénynek szállítási igazolvány. A szállításhoz nyaralási igazolvány, a nyaraláshoz orvosi igazolvány. A feleségnek házassági igazolvány, a gyerekeknek feláru gyerekigazolvány.

Büszke voltam és nyugodt. Minden megvan. Valami kegyetlen humorral vártam, hogy a pályaudvaron megszólítson a finác. Ami szerencsémre megtörtént.

— Mi van abba a két kuferbe?
— Élelmiszer.
— Van igazolvány?
Az aktaesomóra ütöttem.

Nyaralni küldik A Szegé

Kelen Imre

Hazafelé

— Én nem értem, minek lőnek ide, hiszen most ^{is} privát ember_{ok} vagyok!

— Ez nem jó, — rázta a finác a fejét. — Ehhez zöld igazolvány kell.

— Nekem sárgát adtak.
— Tegnap óta nem jó. Új rendelet érkezett.

Mindjárt rendezem, gondoltam, előbb szaladok feladni a nagy podgyászt. Két hordár húzta, a harmadik nyuzta.

— Aj, be nehéz! Mi van benne? — kérdezték a három hordárrok.

— Fehérnemű, liszt és cukor.
— Akkor nem lehet feladni, — mondta a málházó. — Ehhez igazolvány kell.

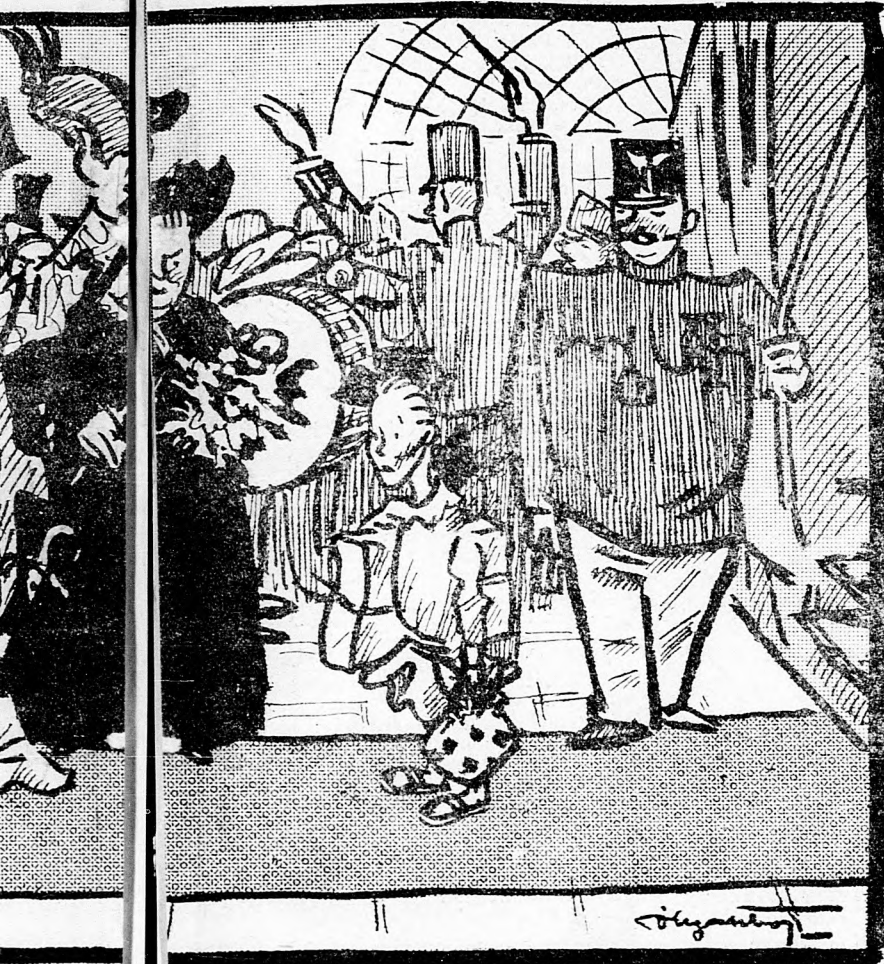
— Van — mondottam aggódó diadallal.

— Kettőben van kiállítva. Nem szabályos. Ha egy ládában van a holmi, egy igazolványra kell iratni.

— Elvégre igaza van, — mondtam az asszonynak, aki csendesen zokogott, mert a vonat elment az orra előtt, — a rend, rend. Még

ik A Szegény Gyermeket

Pólya Tibor

csak hivatkozni a 78.319 számú rendelethez.

Hivatkoztam. A szürke szám csodásan hatott. Kiadták a zöld igazolványt. „Tévedni emberi dolog, — mondták — a finánc is tévedhetett volna”.

— Végre minden meg van, — szoltam családomhoz, akik hatodnapja laktak a pályaudvaron.

Ezen a napon csak annyi történt, hogy két kosarat elloptak. Szaladnom kellett az igazolványhivatalba, hogy igazítsák vissza a fölisztát. Hét darabról ötre. Egyszerűen persze nem lehet az ilyesmi. A rendőrségen igazoltatnom kellett, hogy két podgyászt elloptak. Most itt vagyok a rendőrségen, a rendőr orvos vizsgálja a koponyámat és jóságon megnyugtát: ha a nézetek megfelelőnek, még ma táviratoznak az intézetbe, kapok egy kisérőt, aki mindent elrendez és holnap utazhatom.

Kaczér Illés.

Tengeri csata

Hosszu idő után végre hazajött a kis Jancsika. Édes anyja, midőn észreveszi, hogy a nadrágja hátsó része egészen ki van szakadva, dühösen kérdezi, hogy mi történt vele. A fiu megszeppenve, csak hosszu vallatás után szól anyjához ilyenképen:

Anyuka kérlek, tengeri csatát játsztunk és a Pistagyerek keservesen megtorpedózta a gépkamrámat.

Hadikártya

Kelen Imre.

jobb lesz, ha holnap utazunk. Akkorára minden együtt lesz.

Az igazolvány-hivatalban.

— Zöld igazolvány? Ki hallott ilyet? Tessék csak megmondani annak a pénzügyőrnek, hogy mi azt mondtuk, ehhez sárga kell. Mi jobban tudjuk.

— És a fehérenemű, meg a liszt?

— Együttes igazolvány nem létezik. Külön kell csomagolni.

— Az ötlet jó, — magyaráztam este nőmnek, aki a váróteremben altatta a gyerekeket. A kisaszszony aszpirinért szaladt, a szakácsnő ügyelt a podgyászra.

Másnap mindent elcsomagoltunk. Harmadnap kiváltottuk az új igazolványokat. A főigazolványt kijavították öt darabról hétre. A hordár mosolygott, a málházó azt mondta, most már rendben van. A finánc rázta a fejét.

— Zöld igazolványt kérek.

— Azt mondták a hivatalban, csak mondjam meg...

— Rosszul mondták. Tessék

Kovács honvéd: <egyszerre négy teiüt fog az ingén>

Vannak!

166

Fogházból hazatérve Boris László

— Tyűh az istenit! A feleségemet úgy látszik nem tartották erkölcsi vesztegár alatt.

Szindarabcimek

Budapest budai oldalán érdekes színházi plakátra bukkantam a minap. A Dunaparton elterülő Kisfaludy Színház hirdette Bródy Sándor feledhetetlen háborus remekművét, a Lyon Leát és hogy csábítóbbá, érdekesebbé tegye az óbudai szenzációt, Bródy mester intencióinak meghamisításával így változtatta meg az eredeti darabcimet: „Lyon Lea, a rabbi leánya”. A „Szamár” uttörő akar lenni e téren is és a következő izgatón érdekes szindarabcimeket bocsátja a pesti színházak rendelkezésére.

A vasváros vagy hogyan lehetünk leggyorsabban hadimilliomosok?

Don Carlos, történelmi tragédia öt felvonásban, a Spanyol nátha korszakából.

Hamlet, a fővárosi élelmiszerüzemek külföldi vajszállítója vagy valami rothad Dániában.

A nők barátja, gróf Champvans szerelmei, kalandjai és letartóztatása.

Otelló, a békebeli, hamisítatlan, nem hadi „fekete”.

Közönyt, közönynyel, vagy hadimilliomosok, mágnesok és főpapok jegyzése a nyolcadik hadikölcsönre.

Singer Béla, egy szegény ifjú története. Tragédia négy évben.

Hotel Imperial, avagy egy galíciai „garni” története.

Krisztus, az Emberiség Megváltójának kálváriája. Történetik a Lisztbizottságnál, a Cipőhivatalban, a Népruházati Bizottságban és a Burgonyaközpontban.

A piros bugyelláris, vagy Vigyázz a tárcádra, avagy Zsebedre ügyelj!

Az ember tragédiája vagy egy délelőtt az Országos Szénbizottságnál. Passziójáték reggel 8-tól délután 3-ig.

Pillangó főhadnagy. Történelmi operett a „Tatárjárás” idejéből. Írták: Harmath, Martos és Bakonyi. (Moll.)

Leszokom a kávéháztól

Midőn örökre bucsut vettem a budapesti tudományegyetem jogi karától, hogy Pegazusom hátán egyenest a magyar Olympra nyargaljak Petőfi, Arany és Vörösmarty kollégáim mellé, álmomban nem gondoltam rá, hogy van közbeeső stáció is: a kávéház. Nyargalásom második napján azonban már tudtam, hogy a kávéház az a tartomány, melyről egykoron így dalolt a költő:

„A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely,
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned s halnod kell.”

Nos én valóban itt is éltem reggeltől estig és vacsorától reggelig. Itt költöttem el ebédemet, itt költöttem költeményeimet, itt ismerkedtem meg hitvesemmel s itt is váltam el tőle.

Egyszer azonban el kellett következnie a vezeklés órájának. Eppen feketémet szűrösöltem, midőn a szemben lévő asztal mellől gyönyörű szempár vetette rám sugarát, majd ugyanonnan édes hangokat hallottam.

— Ki ez az ur? — kérdezte a szép ismeretlen.

— Törzsvendég — felelt a főur vállatvonva.

Minden vér az arcomba szökött. Hát ezért szült szegény anyám a világra, ezért türtem Virág tanár ur zord szigorát a Markóutcai gimnáziumban, ezért küzdöttem és verejtékeztem a költői pálya karibdiszei között, hogy végül kávéházi törzsvendég legyek és semmi több?

Szép tavaszi est volt s én a vilamosállomásnak vettem utamat,

— Hová öregem!

— A Hűvös-völgybe! — szóltam büszkén.

— Minek mennél a Hűvös-völgy kávéházba, mikor itt a közepben a Maharadzsa kávéház? Gyere csak, én is veled tartok.

— Nagyszerű, — ujjongtam s magam sem tudtam okát adni lelkesedésemnek. De bévül valami nyugalmas melegséget éreztem s boldog voltam, mikor ismét a jó füstös kávéházi levegőt szivhattam a mellemre.

De azért megmaradtam elhatározásom mellett, hogy leszokom a kávéháztól. S ez sikerült is végül 85 esztendőskoromban, midőn a kártyaasztal mellett kibicelve örökre elszunyadtam.

Ezt az estét kivételesen a kávéházon kívül töltöttem. De már másnap reggel a Mennysorság kaspujában ezekkel a szavakkal üdvözöltem a jó Szent Pétert:

— Mondd kérlek, van itt az égben egy jó kávéház?

— Az égben nincsen kávéház — felelt a szent s én bosszusan dörmögtem:

— Akkor a mennysorság nem is kávéház nekem.

És inkább szakaszjegyet váltottam a pokolba, ahol feketé után azonnal alsózni kezdtem Luciferrel.

l. i.

Hadigyerekek

Köber László

- Hát a mama miért nem nyaral itt kicsike?
- Fél, hogy konkurenciát csúfítok neki.

Ne kukucskálj be a kabinokba

Pál Hugó

mert ilyeneket látsz!

Fürdői levél

Kopárosfürdő, 1918. júl.

Kedves Néném! Else még, hát a foga ép-e még? Az enyimek épek, hálistennek, azt az egyet kivéve, melyet úgy vettem ki tegnap egy, a masztoden-korból származó rostélyból, amit 50 kemény koronáért rendeltem. Egyébként az a fogam is ép, csak éppen kinn van a számból és az összes vizekből, amikben viszont én nyakig uszom.

Ne higgye azonban, hogy ezek közt a vizek közt a kopárosi világhírű tó is szerepel. Abban csak kétszer voltam: először és utoljára. Tul. demokratikusnak találtam, mert bármily híve vagyok is a népjogoknak, némileg megülködtem fürdőző-társaim vegyességén. Volt ugyanis kivülem a vízben: egy kir. tanácsos Pestről, két falubéli szolgáló, három ügynök, egy szekér két lóval, tömérdek gyerek, kaesa, liba és a parton, a strand szélén egy farka disznó. Később jött a tehéncorda is, de azoknak már derogált bemenni a vízbe, csak úgy beleállva ittak egyet az egészségünkre. Hát én sem leszek ökörebb az ökörnél, beszüntetem a további fürdőzéseket. Elég piszkos lesz az ember itt anélkül is.

Egyébként az idevaló nép ivásra használja a fürdőt. Ne úgy tessék ezt érteni, hogy issza a tó vizét, hanem a helybéliek, ha aszondják: megyek a Kopárosra feredni, — hát az annyit jelent, hogy beülnek a tóparti nagy esárdába s olyan pokoli ivást rendeznek, hogy az elfogyasztott borból bőven telnek két ülőfürdő meg egy gyomormosás. Hogy azonban a vízbe belemenjenek, olyan gyerekekességünk ágában sincs. Kacor Mihály,

A jó angyal, a szegény ember, az a bizonyos kívánság, és a két kövér légy

Hol volt, hol nem volt, különben ha tesszik egész precízen is meg tudom jelölni a helyszínét: a menyországhban, a főkaputól jobbra a második felhőn élt egy jó angyal. A nevét már elfelejtettem, nevezzük azért röviden N. N. nek.

A jó angyalt csak az olyan bűnök hozták ki a sodrából, melyek nem jártak semmi effektív anyagi haszonnal. Például a káromkodás. Így történt, hogy a kissé materialista gondolkozású angyal roppantul megharagudott egy szegény emberre, aki egyike volt Magyarország legmosdatlanabb száju csirkefogóinak. N. N. már régen pikkelt erre az emberre és elhatározta, hogy alaposan ki fog vele babrálni rossz modora miatt.

Kimenőt kért ezért Szent Pétertől és meglátogatta a szegény embert siófoki villájában. Éjjel tizenkét órakor jelent meg előtte, amikor a szegény ember javában aludt. Felrázta álmából, mire a szegény ember alaposan hasbagrugta és a tőle megszokott udvariassággal ráordított:

— Mit akar tőlem, maga bivaly?

— Angyal vagyok — felelt ünnepélyesen N. N.

— Az egyetemi tanár? Maga szok zsidó rabbiktól gyászbeszédet plagizálni?

— Téves kapcsolat — tiltakozott N. N.

— En egy mennybeli angyal vagyok és azért jöttem, hogy teljesítsem egy kívánságodat.

A szegény ember szigorúan rászólt:

— Ne tegezzen!

— Kérem — mondta az angyal kissé megzeppenne, de sértődötten.

— Különben is — folytatta a szegény ember — az angyalok három kívánságot szoktak teljesíteni. Maga ugylátszik, kettőt el szeretne sikkasztani!

N. N. kétségbeesve tiltakozott:

— Világért sem! Csak most rosszak a konjunkturák.

— Hát rendben van! majd kívánok egy kívánságot. De nem lesz ebből valami machlojka? Nem fog kolbász nőni az orromon? Mert maguk szoktak ilyen piszkos viceket csinálni!

— Hogy megnyugtassam — felelt az an-

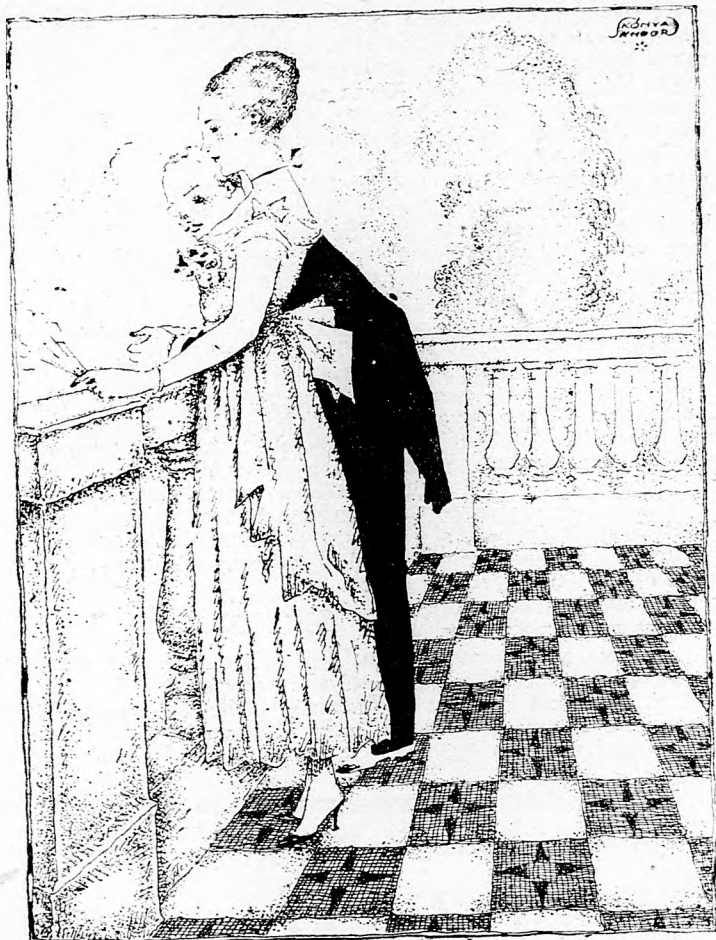
a 98 éves öreg tó-csész ugyan azt állítja, hogy a mult század hatvanas éveiben Kétszer Kovács János uram megfürdött a Kopárosban, ez azonban öngyilkossági szándékból történt s csak azért nem sikerült, mert a tó vize akkor sehol sem ért térdén felül. Így is belehalt a fürdésbe Kétszer Kovács: — alig egy negyedév mulva agyongázolta a kigyósi gróf hintaja.

Minthogy tehát a helybéli tapasztaltak egybehangzó állítása szerint a fürdés csak zsidónak, gyermeknek meg baromnak való, én is egyéb falusi örömök után néztem. De már az első estén kaptam egy akkora pofont egy parasztleánytól, de akkorát, hogy ha az Siófokon esik, három hétig harminc pesti újságíró urimód megélt volna belőle. Pedig hát se a Vica, sem én nem voltunk ám hibásak, csak a Vica fehér szoknyája, akibe beletört az a bűdös zöld falusi fű. De annak a parasztleálynak is kivájhatnák a hollók a szemét, amért az esteli homályban is észrevesz olyan apró toalett-hibát, és mindjárt ilyen brutálisan önbíráskodik. Borzasztó gorbomba egy nép ez a paraszt, kedves néném!

Máskülönben megvolnék egészségesben, csak a por csikorog nagyon a fogam alatt, mikor fúj a szél, meg a vesém rezeg kissé baljóslatúan, mióta oldalbarugott egy erre térféreg csikó. Ha még egy pár le is akadna itt, hogy a 40 fokos melegben lehetne hova menekülni, meg ha a szunyogok meg a bolhák kevésbé vendégszeretőek volnának, egész paradicsom volna ez a Kopárosfürdő. Jöjjön ide maga is mielőbb, kedves néném, hadd örököljem ki magától azt a huszezer koronát, amibe négyheti itt tartózkodásom került. Öleli csókolja szerető

Nyári esték

Kónya Sándor

— Milyen érdekes a félhold . . .

— Már a holdból is csak háborus adagokat kapunk.

gyal — hát kijelentem, hogy minden olyan kívánság, amit *nem ordítva mond*, érvénytelen. Magában, vagy fennhangon is, kívánhat bármit, teljesülni csak akkor fog, ha ordítva megismétli.

— *Kegyed nagyon konciliáns* — felelt a szegény ember megnyugodva.

Mire felnézett, az angyal már eltűnt.

A szegény ember gondolkozni kezdett:

— Mit kívánjak? Egy négyemeletes házat? Ez számárság lenne, mert két, négyemeletes házat is kívánhatok. Egyáltalában nincs annyi négyemeletes ház, amennyinél többet ne lehetne kívánni. Különben is a ház sok kiadásal jár, az a temérdek házbérkrajcár . . . Inkább készpénzt kívánok, azzal nincs soha baj. Viszont mit csináljak száz millióval, mikor ugysem tudnám elkölteni? A pénz még nem boldogít, fő az egészség. De csak nem fogom azt kívánni, hogy mindig egészséges legyek? Hiszen ha valami okosabbat kívánok, akkor is lehetek még attól függetlenül egészséges. Leokosabb lesz egy jó bőrt kívánni magamnak, már ugyanis rég pali vagyok Domborunéra, aki eddig le sem akart köpni. Azt fogom kívánni,

hogy a babám legyen. Mielőtt még ezt a kívánságot ismételném ordítva is, előbb alszom rá egyet . . .

A szegény ember azzal a falnak fordult és ravaszul aludni kezdett.

Most jön a cimben szereplő két légy. Ezek össze voltak beszélve N. N.-nel, a jó angyallal és rászálltak a szegény ember orrára. A szegény ember ügyesen elhessegette őket, a legyek azonban szemtelenül visszarepültek rá. Így ment ez négyszer-ötször. Végre a szegény embernek sikerült az egyiket úgy kupán vágni, hogy felfordult. A hadonázásra azonban az álmom egészen kijött a szeméből, azért a másik oldalára fordult. Az elhunyt kövér légy barátja erre szemtelenül rászállott az orrára. A szegény ember dühösen felordított:

— Disznó legyek!

Ebben a pilanatban megjelent előtte a tündér.

— *Teljesitem a kívánságodat!* — szolt jószágon.

Azzal átváltoztatta disznóvá.

Diószeghy Tibor.

Kedves Szamár!

Szerencsétlen, rokkant pesti ugróbajnok vagyok, akinek még háboru előtt egy peches ugrás közben mindkét lábát levágta a villanyos. Már a háboru előtt kóros szenvedélyléc fajult bennem a villanyosra ugrás, amely sportban hihetetlen és egyszerűen egyszerű eredményeket értem el. Csak mellékesen emlitem meg, hogy kézen, fejjel lefelé, a legnagyobb ügyességgel ugrottam fejest kétszáz kilométeres sebességgel rohanó villanyosra, amely színültig volt telve s lesimitva, mint a pohárban a fagyalt. S mint egy egyszerű, szinte legendás csodát emlitem meg, hogy a szerencsétlen eset alkalmával levágott lábaim még egy félóráig ugráltak fel különböző villanyosokra a legnagyobb konsternációt keltve. S ami a legnagyobb csoda, nem sajnáltam két lábamat se — fene egye azt a két lábat, — előbb primitív falábakon, majd kényelmes kis tolókocsiban vettem fel magam a száguldó villanyosokra, hódolva örült szenvedélyemnek, mely folyton súlyosbodott. S kérem, a háboru hetvenhetedik évében, a borzasztó vérzivatar közepette, az állam rendőrökkel s szuronyos katonákkal jön megvédeni engem s ezzel teretesi amugy is szomorú és keserves életemet.

Kérem, mit akarnak tőlem, aki hős is vagyok egy személyben (elfelejtettem megemlíteni, hogy két kezemet az Isonzó mellett vesztettem el), mért üldöznek, mért fosztanak meg egyetlen gyönyörömtől, mért akarnak

semmivé tenni engem, akinek már semmi vesztenivalója nincs?

Tisztelettel

egy Lábatlan Kezetlen ember.

Közli: Karámi:

Vidám e versem, mert nem szűnik meg a löverseny

Hála isten a pusztulás most már nem jenyeket, Nem tiltja be Serényi gróf a löversenyeket. Tovább berreg a totigép s ki a pénzre bukik, Eztán is megkoppasztják a jószívű bukik.

Tovább futkároz a gyepen Szendrő s a többi ló, Háborítlanul csal tovább a löversenycsaló, Battyányi szép szakállá kint tovább is lengedez, Ó Istenem, ha tudnád, hogy megnyugtát engem ez.

Nincs cukor, mellyel életed megédesítheted, Mindennap új meg új hiányról értesítenek, Nincs cipő, ruha, zsir, dara s ha kérded, hol vegyed, A kormány szól: Ezek nélkül is ellehet kegyed!

Ezek nélkül is el lehetsz s mi nem pótolható, Arra a hatóság vigyáz s fent a mindenható, Így tűnjön bár el minden is, nem ér baj, se boru, Hisz megmarad a löverseny s a világháboru! l. i.

SZINHÁZI ÉLET

Szerkeszti:
INCZE SÁNDOR

A színházlátogató
közönség legked-
vesebb lapja.

Fehérnemű régi árban | Egy öltöny vagy kabát
vásárolható, ha a német szabá- | megtestése K 1-1.30, ha
dalmazott rizskeményitópólót | 10 csomag ruhafestéket vásá-
használnak. Mintaküldemény 10 | ról 7 koronáért bérmentvecsomag 8 koronáért bérmentve

GROSS ANTAL Budapest, József-körút 23.

A SPORTLAP
a legjobb sporthetilap

Szalmakalapok, nyakkendők, cérnakez-
tyűk, uridivatárak jutányosan.

NYAKKENDŐHÁZ

Budapest, VI., Deák Ferencz-utca 14. sz.
Fiókküzet IV., Kigyó-u. 5. Árjegyzéket 15
filléres bélyegért küldünk.

IRODALMI SZENZÁCZIÓK

A KULTURA
KÖNYVKIADÓ-VÁL-
LALAT KÖNYVEI!

IRODALMI SZENZÁCZIÓK

Hadiéknál

Borisz Hászlió

— Ma este vacsora lesz nálunk. Izé . . .
János, hogy is kell enni a halat?

A szórakozott ember

I.

Szórakozott úr benyul a villanyoson a zsebébe, amelyben egy tolvaj kotorász. Persze úgy találja, hogy már van benne egy Réz. — Ejnye, be szórakozott vagyok, — gondolja — hiszen már bele is nyultam.

II.

Szórakozott II. úr, akinek X. hotelben fenntartott szobája van, váratlan hazamegy, de szobáját kiadva találja. A szállodás azonban engedélyt szerez a főhadnagytól, aki benne lakik, hogy egy éjjel a szobában lévő másik ágyban alhasson. Szórakozott II. úrat hajnali négykor felkelti a pincér s ő félálomban felveszi a főhadnagyruháját.

— Katonajegyet parancsol? — kérdik tőle jegyváltáskor.

— Már mint én?

— A főhadnagyruhát saját részére váltja a jegyet?

— Hogyne — mondja s a tükörhöz lép, amelyből a főhadnagyruhát meglepetten feléje.

— Az istenit! — kiált fel — ez a hűlye pincér felkeltette helyettem a főhadnagyruhát!

A szerkesztésért felelős: SZENES BÉLA.

Felelős kiadó: MAGYAR MIKLÓS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: VIII., Röck Szalárd-utca 9. Telefon: József 33—65, vagy József 5—93

Előfizetési árak: Egész évre 28 K, félévre 14 K, negyedévre 7 K.

Kéziratokat nem adunk vissza.

„Újságüzem” könyvkiadó és nyomda Rt. nyomaszt Budapest, VIII., Stáhl-utca 13.

KEZDET ÉS VÉG

JULIUS.

Papuska:

Vége a családi körnek.
Ugy kell nékem, bus ökörnek!
Lüettek a jó házi kosztanak,
Most rossz kocsmákban kifosztanak,
Fehér ruhát muszáj vennem,
A Jardinba ki köll mennem
S ká köteleességem csálni:
Mamuska elment nyaralni.

Mamuska:

Vége a családi körnek.
Kezdeté ez a gyönyörnek,
Hajnala fakadó szümnek
S kivágott fürdő-kosztümnek,
Jeladás a strandozásra,
A tisztos anbandozásra,
Flörtölésre nyári estén . . .
Papuska ott maradt Pesten.

SZEPTEMBER.

Papuska:

Vége a vig szalmaságnak,
A sok drága marhaságnak,
Kis kocsmákban zülléseknek,
Szívbeli hevüléseknek,
Gigányok vidám zajának,
Bolti fruskák kacajának;
Jön a régi sors, a rusnya:
Holnap hazajön mamuska!

Mamuska:

Vége hát e ronda nyárnak,
Vége a pornak, a sárnak,
Ehetetlen kispörköltnek,
Nyavalyás untauglich-flörtnek,
Keserves lisztelenségnek,
Magányos tisztelenségnek,
Itthagynom Poroskiscsabát:
Végre megcsalom a papát!

Szót kérek!

A napokban meghalt egy csendes, hallgató ember, névszerint N. M., akinek, mint magyar országgyűlési képviselőnek nagy szerepét fog juttatni a történelem. Ő volt az a képviselő, aki egész képviselősege alatt egyetlen szót sem szólt a Házban, még csak közbe sem ordított, mint az ma szokás. Egyszer aztán a Népszava kikezdte azokat a képviselőket, akik csak megválasztatják magukat, de meg se mukkannak a Házban s külön cikkben számolt be N. M.-ről. Másnap aztán jelentkezett szólásra N. M. Mikor sorra került, így szólt:

— Kérem az elnök urat, csukassa be az ablakokat, mert cűg van.

— Rendre utasítom a képviselő urat — kiáltott az elnök. — Az ablakok be vannak csukva, nem is lehet cűg.

N. M. szerényen felelt:

— Nem baj kérem, csak azért mondtam, hogy ne mondják rólam, meg se mukkanok a Házban.

A Szamár Noé bárkájában

Szellemes úr nyolcszázadiknak száll fel a pesti villamosra.

— Ugy megtelt ez már, mint Noe bárkája — jegyzi meg szellemesen.

— Csak a szamár hiányzott még belőle — tromfol rá Mégszellemesebb úr.

A nő: Valami csattanást hallottam. Mi ez, mennydörgés?
Férfi: Kéneked megghal a meleged. Biztosan valakit megütött a guta és az hallatszott idáig.

Kánikulában a Svábhegyen